

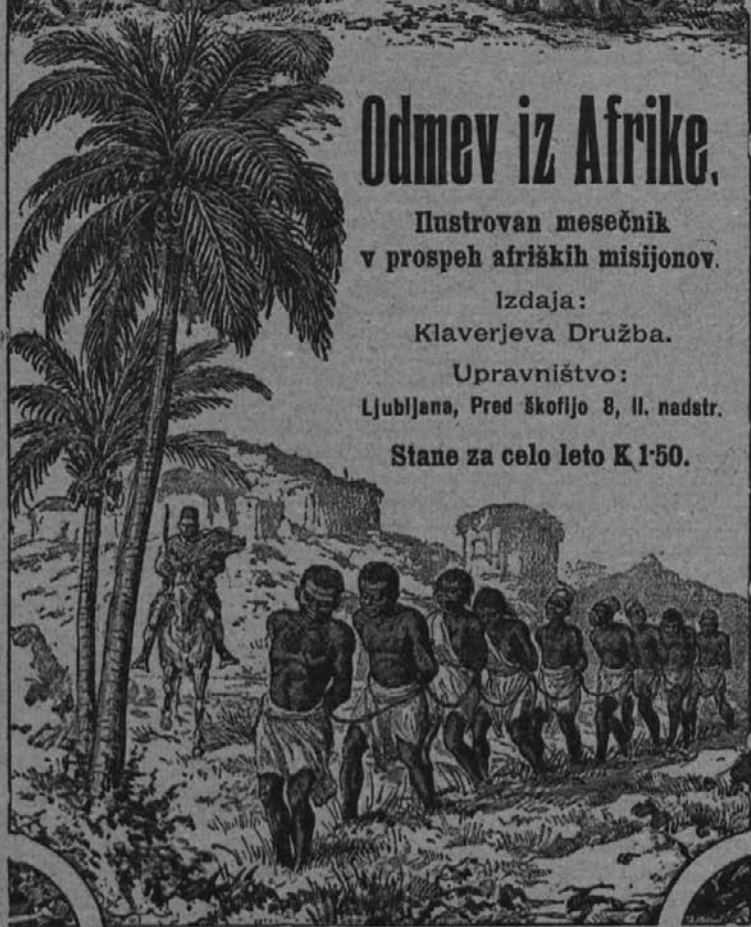
Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva Družba.

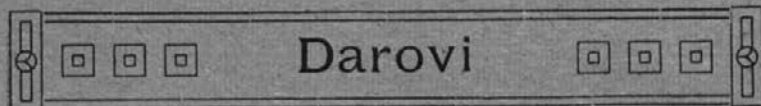
Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Vsebina številke meseca maja:

Poklonitev Nj. prevzvišenosti kardinalu Dominiku Serafini. — Dušna premija. — Začetek nekega misijona v Notranji Afriki. (Piše o. Daigre, C. S. Sp.) — Misijonski dopisi: Apostolski vikarijat v deželi Bazuto. Posvečenje cerkve sv. Terezije. (Piše o. Kindermann, O. M. I.) — Pisma misijonarjev. — Ljubim darovalcem botrinskih darov! — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Slika: Cerkev sv. Terezije pri Sv. Moniki.

od dne 1. do 29. februarja 1916.

Za afrikanke misijone: I. Juvan nabrala 15 K 14 v, Matičič 80 v, R. Rozman 40 v, J. Zupančič 1 K 60 v, A. Schwarzelmüller 1 K, preč. g. župnik Zakotnik 1 K 50 v, J. Močivnik **100 K**, preč. g. župnik D. Janež nabral 4 K 50 v, gojenke pri č. solskih sestrah v Š. 6 K, M. Prajnik 2 K 50 v, M. Pušnik nabrala 12 K, po R. Širca od neim. dobrotnice 10 K, neim. g. duhovnik 20 K, Gaves 11 K, preč. g. župnik Potokar 10 K, Neimenovani 10 K, J. Kot 50 v, J. Zapešek 1 K, J. Dolšak 10 K, A. Bradač 2 K, preč. g. župnik J. Bambič 2 K, B. Božič 4 K, preč. g. J. Lončarič 2 K 50 v, preč. g. župnik J. Barle 10 K, U. Bartol 2 K, po preč. g. župniku A. Plesničar 51 K 50 v (kar je nabral „zamorček“ pri jaslicah); H. Dolinšek 4 K, A. Rižnar 2 K, preč. g. D. Zajc 1 K 50 v, neim. oseba v zahvalo za zdravje 10 K, St. Ferlan 8 K, M. Ferlan nabrala 2 K, V. Merhar 30 K, I. Juvan 4 K 20 v, N. N. 1 K, J. Jenčič 10 K, J. Suhadolnik 2 K 50 v, A. Petelin 2 K 50 v, Šibovc 7 K 50 v, F. Germovnik 40 v, T. Gogala 5 K, M. Žumer (za mis. cerkev) 1 K, N. N. 1 K, M. Benevol 60 v, A. Molle 20 v, J. Esih 3 K, J. Šamperl (za nabavo rožnih vencev in svetinj za zamorčke) 3 K.

Za sv. maše: P. Jarc 4 K, † F. Burja 2 K, rodbina Verdev 10 K, A. Vidmar 2 K, K. Premru nabrala 20 K, E. Košak 12 K 50 v, J. Koren 20 K, St. Zver 2 K, M. Guttermann nabrala 10 K, J. Zapešek 20 K, A. Kodrič 20 K, M. in K. Fakin 6 K, preč. gosp. župnik J. Bambič 2 K, † J. Kržišnik 2 K 50 v, H. Dolinšek 6 K, M. Kumprej 30 K, A. Fakin 3 K, M. Kovač 3 K, † Kat. Jakopič **100 K**, F. Žlemberger 6 K, † N. Nagode 4 K, J. Jenčič 10 K, † M. Božič 10 K, M. Mevšek 10 K, † P. in J. Dragar **100 K**.

Za stradojoče: Preč. g. župnik J. Bambič 2 K, J. Zaplotnik 1 K, M. Š. 1 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Po preč. g. župniku A. Plesničar od neim. dobrotnice prispevek za odkup in botrinski dar dečka na ime: **Jožef** 27 K. Rižnar za svojega **krščenca** Franciška Ser. 3 K. M. Keržič za svoje **krščenca** **200 K**.

Za katehiste: P. Jarc 2 K 50 v, M. Kostanjevec 10 K, A. Vidmar nabrala 26 K 56 v, I. Pohleven nabrala 5 K, N. Sedej 1 K, J. Šamperl 3 K.

Za krah sv. Antona: I. Wochinz (kot zahvala in prošnja) 5 K, R. Širca 1 K, M. Proj 1 K, N. N. 1 K 60 v, P. Jarc 4 K, N. N. 60 v, J. Zaplotnik 1 K, A. Sedej nabrala 6 K, M. Mlakar 5 K, J. Esih 1 K 10 v, I. Perdih in J. Esih nabrala 6 K, preč. g. župnik D. Janež nabral 4 K 50 v, T. Koprivšek 3 K, M. Pristan 20 v, M. Žibret 1 K 10 v, A. Kot

Cerkev sv. Terezije pri Sv. Moniki.

Nj. prevzvišenost
kardinala Dominika Serafini
iz reda sv. Benedikta,

**novoiimenovanega general-prefekta
svete kongregacije de Propaganda ffde,**

pozdravlja

kot svojega najvišjega predstojnika in varuha
z izrazi dolžne pokorščine in najsposiljivejše vdanosti

**Glavno vodstvo
Družbe sv. Petra Klaverja.**

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov bo od afrikanških misijonskih škofov in misijonarjev letno branih
482 svetih maš.

Začetek nekega misijona v Notranji Afriki.

(Piše o. Daigre, C. S. Sp.)

Leta 1907. so zadnjikrat obiskali prečastiti gospod škof Augouard misijonsko postajo svete Družine. Leto pozneje je bila ta postojanka ločena od apostolskega vikarijata francoskega Gornjega Konga in povzdignjena v novo prefekturo „Ubanghi - Chari“. Pri obisku so mi dejali preč. gospod škof: „Čez tri mesece se bo povrnil o. Kotel in tako boste tukaj trije patri. Jaz Vas določim že danes za poevangeljenje rodu Togbo.“ — Za to ljudstvo se nismo mogli do sedaj brigati. Patra, ki sta bila na postaji svete Družine, sta morala skrbeti za 300 otrok, ki so bili oteti iz sužnosti. Ta kopica jima je vzela toliko časa, da nista mogla v svojo največjo žalost priti v dotiko s sosednjimi ljudstvi. „Kmalu boste trije!“ Te besede so bile lesk upanja za mnoge, ki jim je bil pot do luči dosedaj zaprt.

Dne 16. novembra je prišel o. Kotel. Kmalu nato smo osedlali jezdne živali in napotili smo se, da bi našli v deželi Togbo primeren prostor, kjer bi postavili misijonsko kapelo. Dva dni smo potovali, da nismo skoro srečali žive duše. Končno se spremeni razgled. Mesto dosedanjšega divjega grmičevja pustinje smo zrlili ljubke nasade in nasebine pred seboj. Z nekega grička smo zagledali na parobku bližnjega gozda kakih 50 zamorskih koč. Hiteli smo z grička in v nekoliko minutah smo bili v dolini v neki vasi. Bilo je že proti večeru in prebivalci so bili že večinoma v kočah. Komaj so nas zagledali, bežalo je vse v divjem diru in se poskrilo v visoki travi. Nekateri se pa ohrabre, vzamejo ščit in sulico ter se sovražno postavijo proti nam. Vendar, ko smo jih v njihovem jeziku prijazno pozdravili, so se pomirili. Nezaupno so se počasi približali in so natančno opazovali nas in naše reči. Končno smo smeli v vas. Bila je kot izumrla: le koze in kokoši so se brez strahu podile okrog. Dali smo se peljati k poglavarju z imenom Ngelanda,

s kojim smo se precej razumeli. Polagoma so se vrnili tudi begunci; previdno so nas opazovali od daleč, pripravljeni izginiti vsak hip v polumrak mirne zvezdne noči.

D drugega jutra je splošna radovednost premagala vso bojazen. Črnci so obkolili našo kočo. Le malokateri so videli že belca. Naša oseba, naša noša, naše brade in naše jim popolnoma neznane živali: vse se jim je zdelo tako skrivnostno in zanimivo. Poskusili smo govoriti z vaškimi starejšinami in jim dali spoznati svoj namen, da se hočemo naseliti med njimi. Poglavar je bil kmalu s tem zadovoljen; imel je priložnost spoznati delovanje misijonarjev v sosesčini. Veliko njegovih svetovalcev pa je imelo mnogo pomislekov radi naše priselitve. Kljub temu pa smo se zedinili, in misijonska postaja v vasi Ngelandovi je določena. Zadovoljni smo se lahko vrnili s svojega raziskovalnega potovanja.

Dejanska izvršitev načrta se je zavlekla do leta 1908. Tedaj sem mogel prijeti šele za potno palico. Opremljen s sekuro, žago in drugim orodjem sem prišel k Ngelandu. Senčnat prostor na bregu potoka z imenom Dunon je bil določen za zgradbo mojega stanovanja. V bližini je dober studenec. Lesa je obilo, in več zamorskih vasi se razprostira v polukrogu pred menoj. Tu sem postavil križ. Kraljestvo Kristusovo se je razširilo v Afriki za korak dalje!

S postaje svete Družine sem vzel s seboj dva tesarja, ki se jima je pridružilo še 15 delavcev; priskrbel jih je Ngeland. Zdaj se je lahko začelo z delom! Vsako jutro imam najprej sveto mašo. Prenosni oltar na enostavnem stojalu je kmalu postavljen. Goreče prosim Odrešenika sveta, kojega dragocena kri je tekla tudi za to deželo, da bi vzkllili tudi tukaj bogati sadovi njegove milosti. — Delo urno napreduje; „misijonska hiša“ je že napol gotova. Stavba sicer ni velikanska: 9 metrov dolga in 6 metrov široka; stene so predalčaste, streha iz slame. Toda vseeno še naredi med kočami Togbov izvrsten vtis. Na strehi kraljuje, vidno že oddaleč, znamenje križa. Celo poslopje ima tri prostore: kapelico, šolo in stanovanje. Notranja oprema moje sobe je sledeča: miza, na kateri imam nekaj knjig (liste sv. Pavla, Hojo za Kristusom, Marijino knjigo sv. Alfonza, katekizem), kakor tudi svoj misijonski križ; vojaška postelj, obstoječa iz konca platna za jadra in šestih kolov, stol in dva kotlička — to je vse. Težko, da je bila nazaretska kočica preprostejša! Tukaj, kakor tam hoče prebivati Sin božji. — Kar prihaja v moj kotliček, je istotako apostolsko preprosto: jajca, kokoš, ob praznikih mogoče puran, in če je lovska sreča moji puški mila, celo sočnata opičja bedra. Za po-

kosilce je dober koruzni strok, zemeljski orehi in banane. Nova postaja je dobila ime mojega zaščitnika v domovini: Sv. Iva.

Gmotna priprava misijonskega delovanja bi bila po dosedanjem opisovanju gotova. Sedaj se lahko začne glavni del mojega podjetja: dušeskrbje, in sicer najpoprej skrb za otroke. Tu so bile razne težave: moje slabo znanje deželnega jezika, nezaupanje ljudstva in sovražnosti dozdam mogočnih čarovnikov. Priporočil sem se varstvu Matere božje in se pogumno lotil dela. Poglavar mi je šel pri tem jako na roko. Vsi otroci, kolikor jih je hodilo in so znali govoriti, naj bi se po njegovi naredbi udeleževali mojega pouka. Prišlo jih je 23. Ker sem se čudil malemu številu, so mi rekli: „Več jih ne more priti, ker so pomrli.“ — Kako to? umrli? prašal sem neverno. „No, bomo videli!“ — Začasno sem se ukvarjal s 23 prvenci in jim skušal pojasniti temeljne resnice krščanstva. Popoldne sem šel iskat novih učencev. Zbral sem kakih 100 učencev. Toda kolikokrat sem moral iti po reki navzgor in navzdol ter jezdit marsikatero vročo ježo čez drn in strn, preden sem dobil skupaj to število! Kljub temu sem bil presrečen, ko sem se vrnil domov in lahko zapisal nekaj kandidatov več v svoj seznam. Zgodilo se je pa tudi, da sem se vrnil izmučen na smrt v svojo samotno kočo, ne da bi videl kakega otroka. Tedaj so bile pač žalostne noči. Tresla me je mrzlica in miru mi ni bilo najti v ozkem prostoru. Zunaj je divjal vihar in iz doline mi je prihajalo na ušesa petje in kričanje zamorcev, ki so dajali duška razuzdani samopašnosti s plesom in razgrajanjem; vrata in streho so glodale podgane in drug mrčes. Iz utrujenosti in neutehe me je objelo slednjič poluspanje, v kojem me je še bolj mučila razdražena domišljija. Tedaj sem bil zopet v domovini v krogu svojih dragih. Bol ločitve me je zopet prešinila. In zakaj sem zapustil hišo očetovo in domovino? Da bi deloval za zveličanje izgubljenih duš! Da, toda to ljudstvo noče ničesar o tem vedeti. Vse moje žrtve in muke, moja ljubezen in vdanost žele so le nezaupanje in nehvaležnost. Tedaj se je pač dogodilo, da sem skril obraz v odejo in jokal kakor otrok.

Za takšne dni mi je ostala ena tolažba: približno vsakih 14 dni sem obiskal svoje sobrate na postaji svete Družine. To me je zopet okrepilo. Po dobrodejnem odpočitku sem se vračal z novim pogumom skozi grmovje in divjavo, misleč na našega Gospoda in Učenika, ki so ga tudi le premnogokrat sovražno in nehvaležno sprejeli. Vedno je sam poudarjal, kako je moral v trpljenju in nadlogah vseh vrst dopolniti svoje delo na zemlji. Učenec ni čez

učitelja. Torej ne smem se pritoževati. Kar jaz s solzami sejem, bodo drugi v radosti želi.

Posebne vrste nadloga je bila sledeča. Vladni upravnik okraja je moral poglavarjem Togbov že večkrat resno zadržati, naj redno izterjavajo davek ter točno izvršujejo javna dela. Bilo je vse zastoj; zdaj naj bi prišlo do resnice. Toda plačevati davek ali celo izvrševati neplačane nosaške posle, ni po okusu zamorca. Ne da bi si mogel pomagati, moral sem gledati, kako je nekega dne odpotovalo veliko število družin. Našle so lahko novo domovje na sosednjem ozemlju, kjer belci še ne stavijo tako neprijetnih zahtev. Tako je bila postaja sv. Iva enostavno razljudena. Čemu naj bi še bilo zdaj s trudom zgrajeno misijonsko poslopje?

Previdnost božja je rešila vsak dvom. Nekega večera se vrnem od zelo oddaljenega bolnika in ne vidim več svojega bivališča. Majhen, kadeč kup pepela mi pokaže mesto, kjer je stala hiša. V bližini so zažgali zamorci grmovje in pala je iskrica na slamnato streho in v hipu je bila hiša in vse, kar je hranila, plen ognja. Zgodilo se je to leta 1910. Noč, ki sem jo prebil pod milim nebom, pri svoji jezdni živali, se mi je zdela večnost. Na koži od antilope sem si napravil ležišče, da bi si malo oddahnil. Bilo je brezuspešno. Vedno in vedno so mi uhajale misli k hudim naporom in brezuspešnim žrtvam, ki so bile moje plačilo. Brez poguma sem se vprašal, ima li še zmisla naprej delovati na tem nesrečnem mestu. Končno sem prepustil vse sodbi svojih predstojnikov. Če smatrajo za dobro, hočem kljub vsemu nadaljevati tukaj boj križa proti silam tmine. Zgodaj zjutraj sem se napolnil do svojih sobratov. Povedal sem, kaj me je doletelo, in razodel svoje mnenje o celi stvari. Mislili smo semintja; slednjič smo prišli do spoznanja, da je najboljše, ako začeto delo po močeh nadaljujemo.

Naslednjega dne sem zopet povezal culico. Razmeram obljudenja primerno prodril sem dalje naprej in se naselil v neki bolj gosti zamorski skupini. Postavil sem kapelo iz bambusovine in zase kočo, ki je bila nekoliko večja in udobnejša nego je bila prva. In zopet se je začelo potovalno življenje skozi grmovje in puščavo. Nekateri mojih prejšnjih učencev so prišli zopet in pridružilo se jim je kmalu nekaj novih. Ko sem bival zdaj dalj časa med domačini, so spoznali, da se ne bode pripetilo od moje strani njim in njihovim otrokom ničesar hudega in neprijetnega. Polagoma sem si pridobil spoštovanje in njihovo zaupanje.

O Binkoštih 1910 so bili prvi krščeni. Leon, Alfonz in Henrik so bila imena prvih krščencev. Bili so prvi, ki so

se l. 1908. pri meni oglasili; odlikovali so se v pridnosti in lepem obnašanju in so mi bili zvesti, kljub temu, da so morali v začetku prenesti od strani malih in velikih poganov mnogo zasramovanja in zlobe. Prejem sv. krsta je bilo najljepše plačilo in obenem izpodbuda mlajšim tovarišem.

Dosedaj sem lahko sprejemal samo dečke. Počasi so odraščali in radi zgodnjega razvoja domačinov sem moral misliti na to, da jim priskrbim po možnosti krščanske žene. V to svrho sem se moral brezpogojno lotiti vzgoje deklic. Starši so našli zopet tisoč izgovorov, da bi zabranili moj namen. Po mnogem in dolgem pojasnjevanju sem končno otvoril dekliški razred s 50 učenkami. Ne morem ravno trditi, da sem doživel dosti tolažilnega v tem dekliškem razredu. Zamorka v Notranji Afriki, se mi zdi, stoji še na nižji stopnji ko mož. Čakati bode treba še več rodov, preden se bo zamorska žena razvila v pravo krščansko ženo in mater.

Že l. 1908. sem obrnil svojo pozornost na nekatere najmarljivejše in najrazumnejše dečke, koje bi s časom vzgojil za katehiste. Nastanili so se v neki koči poleg moje in bili so večjidel v moji bližini. Poučeval sem jih vsak dan zjutraj in zvečer še eno uro posebe. To je trajalo tri leta. Do tedaj so znali brati in pisati in na preprost način razlagati katekizem. Ko so prejeli sv. krst, gojili so le to željo, da bi lahko obrnili svoje znanje v blagor bratov, ki jih je še zagrinjala tema poganstva. Eden izmed teh treh ni bil stanoviten. Ko sem ga hotel poslati na neko oddaljeno mesto, postal je malosrčen in se je odtegnil apostolskemu delovanju. Druga dva pa sta se izkazala kot goreča oznanjevalca vere med Togbi in sta mi zanesljiva opora. Leon in Alfonz delujeta zdaj samostojno na novi postaji sv. Jožefa. Tudi tu je bilo, kakor pri Sv. Ivu, mnogo težav. Mlada apostola sta imela težko stališče in sta morala mnogo pretrpeti od poganov in malikovalcev. Sedaj lepo napreduje nova postaja; k pouku prihaja že več ko 100 otrok.

Za postajo sv. Jožefa ustanovil sem še postajo sv. Alfonza. Začela se je mnogo obetajoč. Ljudstvo okraja me je jako radovoljno sprejelo. Otroci so prišli h krščanskemu nauku iz lastnega nagiba, in pri mojem drugem obisku jih je bilo 150. Za katehiste sem jim poslal Tomaža in Henrika. Že po enem mesecu so poznali otroci začetne nauke katekizma, in jaz pač lahko pričakujem vse najboljše.

Veliki obseg mojega misijonskega polja in s tem združeno večno potovanje od ene postaje do druge me je prisililo, da sem prepustil tudi pri Sv. Ivu pouk svojim katehistom, posebno, ker so bile težkoče početka premagane in

je bilo vse v najboljšem napredovanju. Na čelu poučevanja sta Benjamin in Jakob, in Peter in Gabriel sta njuna pomočnika. Dela jim ne manjka; poučevati morajo 260 otrok.

Zadnja postaja je bila otvorjena na bregu Ubanghe in imenovana po sveti materi Ani. Tu poučujeta katehista German in Adolf 230 malih zamorčkov.

Kratek pregled stanja izročnega mi misijona tvori tolažilno nasprotje z zgoraj opisanimi težavami početka. Tudi tu se uresničuje, da tamkaj, kjer najde misijonar v začetku le osat in trnje in bi skoro obupal, pusti solnce božje milosti dozoreti najlepši sad. Tako se poplača vse trpljenje in ves trud, ki si ga je naložil misijonar Bogu na ljubo.

10 katehistov in 750 učencev; to je končni rezultat mojega dosedanjega delovanja med Togbi. To je mnogo in malo. Mnogo v primeri s pičlimi sredstvi, ki smo jih imeli na razpolago; malo v razmerju z brezkončnim okrajem, ki se razprostira pred nami, kjer vlada hudi duh in krvava malikovalska ostudnost. Neznatno je naše delovanje v primeri z mosleminskim prizadevanjem, ki z vedno večjo močjo prodirajo od severa v rodove in jih podjarmljajo otrplemu, duhomornemu zakonu fatalizma. Premalo je dozdej storjenega v primeri z gorečnostjo misijonarjevo za duše, ki se ne more prej zadovoljiti, da bo Kristus v resnici sveta vladar. Pravi apostol ne bode nikdar dejal: Dovolj je! Ne sme se umakniti s polja delovanja. In, ako se zgrudi sredi brazde, ki jo je s težavo potegnil, mora takoj drug prijeti za plug s krepko roko. Malo je dozdej storjenega! Da bode več, morajo sodelovati tudi druge sile. Misijonar žrtvuje rad svoje moči, svoje zdravje, svoje življenje. Toda premalo je delavcev. Zato skrbite za več delavcev. Omogočite izobrazbo večjega števila katehistov. Čim več bo bojevnikov Kristovih, tem prej bo osvojena Afrika, tem prej bo vladal tam Kristus!

MISIJONSKI DOPISI.

Apostolski vikariat v deželi Bazuto.

Posvečenje cerkve sv. Terezije.

O. Kindermann, O. M. I., piše naši vrhovni voditeljici iz Svete Monike dne 8. oktobra 1915:

Visokorodna gospa grofica!

„Odmev iz Afrike“ redno prihaja k nam, kljub vsem vojskim zmešnjavam. O. Hentrich, O. M. I., že od februarja

1915 ni več nameščen pri Sv. Moniki. Škoda! O. Hentricha so odpeljali 1. februarja 1915 kot vojnega ujetnika v Pietermaritzburg, in preč. gospod apostolski vikar je poslal začasno mene na njegovo mesto. Čez dva meseca po priliki so čast. o. Hentricha zopet izpustili in zdaj mu je izročena za časa vojske postaja St. John ha Kali. Vaše blagorodje si more misliti, da je bil moj položaj v začetku kaj težaven, in dobro sem moral paziti, da se ni tudi meni tako godilo kakor mojemu predniku. Ravno je hotel dozidati novo cerkev v postaji sv. Terezije. Zdaj je tedaj moja prva skrb, da dokončam začeto delo mojega prednika.

Do 18. julija smo že toliko napredovali, da smo mogli ta dan cerkev slovesno odpreti. To je bil dan velikega veselja za kristjane pri Sv. Tereziji. Izpolnila se jim je slednjič goreča želja, da bi imeli cerkev v svoji sredini, in ves njihov trud in pot je bil obilno poplačan; zdaj jim ni treba več hoditi dolgo pot (3—4 ure peš) do glavne postaje, da pridejo ob nedeljah in praznikih k sveti maši. Še tisti dan je bilo krščenih 84 katehumenov, ki so tako postali udje edine velike katoliške Cerkve. H krstni slovesnosti so prišli pogani in celo protestantje iz okolice v obilnem številu, zakaj sveti krst sta prejeli tudi ženi obeh poglavarjev. Žena poglavarja Mitchell M'a Mpoi je dobila ime Berenica, žena poglavarja Pelele pa ime Domitila. Tako je bila krstna slovesnost pravi narodni praznik ne samo za kristjane, ampak tudi za pogane; krščene so namreč bile njihove matere, kakor pravijo Basuto. Po svetem krstu se jih je oglasilo 24, da jih sprejmemo med katehumente.

Sv. Terezija bo postala v kratkem ena najbolj cvetočih misijonskih postaj v deželi Bazuto, kakor vse kaže. Že zdaj štejejo čez 220 katehumenov, dasiravno ni bilo cerkve in vsled tega nismo mogli redno misijonariti. V prihodnje bo dve nedelji služba božja tam, vsako tretjo nedeljo pa pri Sv. Aní. Pa še drug velik zadržek je na tukajšnji postaji, ki nam ovira pravilno dušno pastirstvo, in to je pomanjkanje šole. Okolo 200 otrok mora ostati brez pravega nauka; mnoge izmed njih pošiljajo poganski sorodniki v protestantske šole, kjer se učijo celo protestantskega katekizma. Tu se mora na vsak način nekaj storiti, sem si mislil, ko sem opazil žalostne razmere, v katerih se nahajajo otroci, mojemu varstvu izročeni. Govoril sem o tem z apostolskim vikarjem, ki me je sicer z očetovskimi besedami izpodbujal in osrčeval, da bi šolo odprl, toda gmotne podpore mi ni mogel obljubiti. Rekel mi je: „Za zdaj moramo gledati, kako se bomo preživili, na posebne izdatke pa še misliti ni v teh težkih časih.“ Kam naj se obrnem za pomoč? Kolikorkrat pridem na postajo, tolikokrat moram sli-

šati iz 50—100 otroških ust pretresljivo vprašanje: „Kdaj bomo mogli v šolo hoditi?“

Najprej moramo pripraviti stanovanje za učitelja, ki bo stalo 200—300 mark; najmanj ravno toliko bo zahtevalo nameščenje učitelja. Ako bi nam mogla Družba sv. Petra Kloverja k temu pomagati, da kaj skoraj odpremo šolo na postaji sv. Terezije, postavila bi si s tem v misijonu Bazuto nov časten spominek krščanske ljubezni do bližnjega. Na stotine krščanskih otrok bi vsak dan v goreči molitvi prosilo božjega blagoslova za svoje dobrotnike, kateri so jim pripomogli h krščanski odgoji. Ako se izpolni moja prošnja, ta čas bi izginilo na tisoče mučnih skrbi za 200 katoliških otrok in njihovo dušno zveličanje, in krščansko življenje bi našlo trdno podporo v novi šoli.

Razen svoje moram oskrbljevati tudi še misijonsko postajo sv. Ane. Tam sem mogel spet odpreti šolo, katera je bila pred dvema letoma zaradi posebnih težav zaprta. Število otrok je narastlo do 60 in v kratkem bo treba tudi tukaj misliti na zidanje novega šolskega poslopja.

Pač res težki so dnevi za nas misijonarje: delo se množi, delavcev pa je čezdalje manj. Preobloženi smo z delom; nasledek tega je, ali da misijonarji obolijo, ali pa da morajo pretrgati svoje misijonsko delovanje.

Pisma misijonarjev.

(Došla od 1. do 31. decembra 1915.)

Škof Cox, O. M. I., apostolski vikar, Transvaal (pošilja 21. oktobra sledeče beležke: „Z najboljšim priporočilom za „Odmev“. V Transvaalu se za urojence najbolj deluje v misijonu v Vleeschfonteinu. Preteklo leto so sestre sv. Družine tam odprle samostan in otvorile šolo. Vsled njihove požrtvovalne skrbi in ljubeznipolne discipline se je pri otrocih misijona doseglo že mnogo dobrega. Šolo jih obiskuje okrog sto. V Vleeschfonteinu je kakih 600 katoličanov. Pred kratkim se je podaljšala ondotna cerkev, sedaj bodo razširili prezbitarij. V spremstvu preč. o. Porte obišče škof Cox vsako leto misijon. 16. oktobra je njega škofovska milost krstil 26 odraslih ter isti dan podelil 66 zamorcem sv. birmo. Misijon oskrbuje o. Noël z bratom Kribsom. Upati je tudi na napredek tega misijona, ker so čč. oo. Oblati pridobili to leto kos sednjega zemljišča“).

O. Keiling, apostolski prefekt, Angola, 19. oktobra.

O. Vester, Zgornji Nil, 7. oktobra. („29. septembra je tu divjal strahovit vihar. Očetje so mi že prej prerokovali, ako bo isti kdaj pritisnil ob sprednjo stran hiše, bo nekaj zalegel. Pa saj veste, kako je; človek prej ne verjame, dokler sam ne vidi. Dvakrat je prejšnja leta strela udarila v hišo. 29. septembra je prišlo drugače. V bananovih nasadih naših kristjanov in katehumenov je napravil ogromno škodo. Streho s kuhinje naših sester je vrgel več metrov daleč ter uničil v istem poslopju razne stvari, kakor blago, moko i. t. d.“)

Sr. M. Céline, Spodnji Kongo, 10. oktobra. („Zatopljena v globoko žalost Vam pišem sledeče vrstice. Nek angleški parnik, kateri bi nam naj prinesel različnih potrebnih stvari, je bil potopljen. In sedaj stojimo tu s praznimi rokami, brez pomožnih sredstev, da bi nabavile vsaj nekoliko zdravil za naše uboge bolnike in nekaj oblačilc za naše otročiče.“)

Sr. Rudmann, oblatinja sv. Frančiška Saleskega, Namaqua-dežela, 22. septembra. („Tu v misijonu gre vse svojo navadno pot, samo da naši mali bolj ko kdaj molijo za svoje dobrotnike. Obleke, ki ste jih pred dvema letoma poslali, so do sedaj zadostovale, da smo z njimi mogli oblačiti naše črnce. A sedaj mi je dala č. sestra prednica zadnje komade. Ljubi Bog bo moral sedaj pomagati, da najdemo nove pomožne vire; kajti prositi pomoči iz Evrope, za to nam sedaj manjka poguma.“)

O. Kindermann, Bazuto-dežela, 8. oktobra (opisuje otvoritev cerkve sv. Terezije, prosi za denar, da more ustanoviti šolo).

Sr. Solana, Bazuto-dežela, 12. oktobra. („Hvala Bogu! Naši ljubi urojenci so se zopet nekoliko opomogli po veliki lakoti preteklih dveh let. Ljubi Bog nas je ravno o božičnem času obdaroval z rodovitnim dežjem, tako da je turščica mogla uspevati. Naši dragi Bazuto imajo torej nekoliko živeža, četudi ne ravno preveč. Mnogo urojencev je umrlo vsled mrzlice, ki je bila posledica hude lakote. Nekaterim smo rešili življenje z zdravili, katera ste nam poslali, drugim smo rešili vsaj njih duše s sv. krstom. Začasno nimamo nobenega zdravnika v bližini, zato je ubogo ljudstvo izvečine navezano na našo pomoč. Mnogi pridejo dan za dnem prosit zdravil, katera jim radi damo, kolikor jih imamo le v zalogah. Kako vesela sem, da morem z Vašim poslanim denarjem zopet kupiti zdravil in drugih potrebnih reči ter pomagati mojim ljubim bolnikom in trpečim. Pregovor se je uresničil: „Kjer je najhujša sila, je božja roka najbolj mila.“ V splošnem imamo dober uspeh v našem delovanju. Število naših otrok je narastlo v tem letu od 70 do 130 in število naših kristjanov se je to leto zopet

pomnožilo za 140 oseb. Kakor hitro poneha vojska, ki ne dovoljuje pisati predolgh pisem, Vam bom poslala nadaljnja in obširna poročila o našem misijonskem življenju in dogodkih. Vsak dan molimo, da zavlada zopet mir med vojskujočimi se narodi in da ljubi Bog kmalu odvzame že tako številne ure, polne bridkosti in žalosti.“)

Škof C e n e c, apostolski vikar, Bazuto-dežela, 28. oktobra (se zahvaljuje za podporo).

O. D u n n e, Zgornja pokrajina Nila, brez datuma (poročila o težkočah, ki jih ima s katehisti, in piše, da namerava sezidati cerkev).

O. B i e g n e r, Natal, 13. oktobra (potrjuje, da je prejel njemu poslano rožne vence; istotako 24. septembra).

Škof C a r r a r a, apostolski vikar v Asmari, 15. novembra.

O. O g é, apostolski prefekt v Liberiji, 15. oktobra, piše krasno pismo, katero objavimo v eni sledečih številk „Odmeva“.

Škof G r i s o n, apostolski vikar ob Stanlejevih slapovih, piše 26. oktobra iz Leopoldville, odkoder se namerava vrniti nazaj na svoj misijon, o mnogih težkočah, katere je imel ob svojem bivanju v Evropi, mudeč se na evharističnem kongresu v Lurdu, sledeče: „Po poldrugem letu prav duhomornega življenja se zopet nahajam v Leopoldville, tokrat potujoč v svoj misijon. V kakem stanju bom ga pač našel? Več mojih misijonarjev se nahaja na bojiščih pod orožjem, drugi so vojaški duhovniki in v enaki nevarnosti ko prvi. Med onimi, ki so ostali, je nekaj Nemcev. Kako se jim godi v belgijskem kolonijalnem posestvu sedaj med vojsko, kako bo po vojski? Iz tega razvidite, gospa grofica, da ne pretiravam, ako rečem, da sem v veliki stiski. Ljubi Bog pomagaj našemu ubogemu misijonu. Priporočam ga Vaši molitvi. — NB. Ako bi Vam bilo mogoče poslati nekaj zavojev blaga za obleko naših otrok, bi nam storili veliko uslugo. Kajti ako morem sklepati iz tega, kar vidim, bode blago zelo težko dobiti. Zelo dvomim, da Vam bo mogoče nam darovati platno, saj je gotovo zelo otežkočeno ga izvažati. To je le moja tiha želja, kateri sem voljan se hitro odpovedati, če Vam je le količkaj težavno jo izpolniti.“

Škof T e r r i e n, apostolski vikar v Beninu, 13. septembra.

O. G r a t l, Swaci-dežela, 5. oktobra („Bodi Vam, gospa grofica, najsrčnejša zahvala za Vaše velikodušno darilo. Vsemogočni naj Vam in vsem dobrotnikom bogato povrne! Hvala Bogu, pomagali ste nam iz vsega, in ni se nam bati, da pridemo zopet v tako zadrego. Mi vedno hvalimo božjo previdnost, ki tako očetovsko za nas skrbi. Cerkev seveda sedaj ne moremo dozidati, vendar je za silo že sposobna, da se v njej opravlja služba božja.“)

Škof Girod, apostolski vikar v francoskem Srednjem Kongu, Loango, 10. oktobra. („Ravno sem dokončal trimesečno potovanje, obiskovaje svoje postaje; delo ljubega Boga opravljamo pogumno in z veseljem. Prihodnost nas ne straši; smo sicer vedno revnejši, a delamo za Gospoda, kateri nam more dati v roke vse potrebno, da nadaljujemo Njegovo delo odrešenja.“)

O. Zappa, apostolski prefekt, Nigerija, 31. avgusta (se zahvaljuje).

Br. Armand, Spodnji Niger, 9. septembra.

Škof Jarousseau, apostolski vikar Gallas-dežel, Harar (se 23. novembra zahvaljuje za podporo).

Sr. Evfemija, otok Mavricij, 6. novembra (se zahvaljuje).

Sr. Jérôme, Loango, 24. oktobra (pripoveduje, kako težavno je njeno delovanje med inorodnimi dekleti. Vendar dviga krščanstvo tudi tukaj polagoma ženo, — „in glasno moramo priznati, če bi ne bilo Vaše podpore, bi bilo vse naše delo zastoj. Ako bi ne bilo Vaše zadnje pošiljatve, bi bila prisiljena, vsa naša dekleta razposlati domov, kajti samo toliko denarja imamo, kolikor ga prejmemo iz Vaše darežljive roke. Sama moram skrbeti za vso obleko naših sester in deklet. Nad eno leto že moramo plačevati ribe sod po 20 fr., vrečo riža po 20—30 fr. In niti enega vinarja še nisem prejela od Očetov, da bi bila deležna milodarov sv. Detinstva ali družbe za „razširjanje vere“.)

O. Biegner, Natal, 27. septembra (pošilja članek) — istotako 25. septembra (4 članke).

Sr. Basse, Benin, 21. novembra. („Z ganjenim srcem se zahvaljujem za poslane zvezke „Odmev iz Afrike“. Ne morem opisati, koliko veselje mi s tem napravite. Ljubi Bog naj Vam plača!“)

Ljubim darovalcem botrinskih darov!

Najlepšo zahvalo s tisočericim „Bog Vam plačaj“ izrekam danes blagim darovalcem, ki ste s svojimi prispevki odprli toliko dušam ubogih zamorcev nebeška vrata. A razmere časa me silijo, da pridružim zahvali nujno prošnjo. Mnogi dobrotniki nam pišejo: „Prosim poročila o mojem krščencu; želim njegovo fotografijo“ i. t. d. Kako rada bi Družba tem gotovo upravičenim željam ugodila! Toda, če je to bilo težavno že v mirnem času, je sedaj ob času vojske skoro nemogoče; misijonarji, ki jih je le malo moglo ostati v svojih misi-

jonskih postajah, so z delom preobloženi bolj ko kdaj. Nekateri imajo 140.000 in še več duš za oskrbovati; s tem se hoče povedati, teh 140.000 duš je treba voditi, učiti, kršćevati, spovedovati in še mnogo drugega. Moremo li še tedaj zahtevati od njih posebnih poročil in slik, zahtevati, da si krajšajo že tako silno malo spanja in nočnega počitka na škodo svojemu zdravju, na škodo njih apostolstvu?

Take silne želje po poročilih in slikah kršćencev spravijo našo vrhovno voditeljico pri razdelitvi misijonskega denarja velikokrat v mučen položaj. Ona na primer ve, da pripravlja kak gotov misijonar večje število katehumenov na sv. krst. Kako rada bi mu olajšala njegove skrbi, mu pomagala obleči novokršćence, prehraniti jih v misijonu vsaj ob času zadnje priprave! Pa stoji v pošiljatvi botrinskega daru: „I. I. pričakuje poročila . . .“ „I. I. zahteva sliko . . .“ Ali naj ona od tega misijonarja to zahteva? Oh ne, saj ve, da je ravno on na svoji postaji sam, sam se trudi, poučuje, streže bolnikom, obdeluje svoje polje, obiskuje umirajoče, vrši razna rokodelstva, z eno besedo: trudi se takorekoč noč in dan. Ali naj še tedaj piše povesti? In ravno njemu primanjkuje fotografičnega aparata in možnosti, si ga nabaviti. Ti botrinski darovi se morajo torej poslati v drug misijon, kateri ni tako ubog, ki razpolaga z več misijonarji in tako dobi oni ubogi misijonar, kateri podpore tako silno potrebuje, manjši dar.

O, ljubi dobrotniki, glejte kvišku, v nebesih Vas čaka prebogato plačilo! Vztrajajte v svoji milosrčni ljubezni ter pošiljajte še nadalje botrinske darove, toda iz ljubezni do Boga opustite take želje. Bog Vam bo poplačal gotovo bolje kakor si sami mislite. Storite tako kakor neka dobra duša iz Šlezije, ki nam je pred kratkim poslala sledeče pismo brez podpisa:

„Ker sem čitala v aprilovem zvezku ‚Odmeva‘, da se tudi sedaj ob času vojske odkupujejo sužnji, hočem porabiti priliko in pošiljam nekaj denarja, ki so mi ga slučajno darovali dediči neke gospe. Rada bi z njimi odkupila dve sužnji, toda kam in komu naj se pošlje denar, prepuščam Družbi. Prosim samo, da bosta kršćeni na imena: ‚Marija-Otilija‘ in ‚Marija-Josipina‘. V ta namen prilagam 120 mark. I. I.“

Misijonska prokuratorica Družbe sv. Petra Klaverja.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

St. Louis, Mo. Cel november in en del decembra nadaljeval je prečastiti vodja naše centrale v Ameriki svoje redne tedenske govore v raznih šolah, župnijah in verskih zavodih St. Louisa, in sicer popoldne za otroke in zvečer za odrasle. Govori so se vršili v angleškem, nemškem in češkem jeziku, med drugimi tudi v bolnici sv. Janeza, eni največjih bolnišnic dežele.

Skoro iz vseh župnij, katere je o. Donovan dosedaj obiskal, došlo je po sto in še več naročil na „Zamorskega otroka“, ki je pred kratkim tudi v angleškem jeziku izšel.

Budimpešta. 6. januarja. V dvorani katoliške ljudske zveze javen misijonski shod. Po otvoritvenem nagovoru gđ. Ane Bayer so se menjavale muzikalične in dramatične predstave v ličnem redu. Predsednik Alojzijeve družbe preč. Stefan Hevey je imel navdušen govor o razširjanju misijonske misli, in preč. o. Bangha, S. J., znal je kaj dobro, ljudstvo z velikimi razširjevalnimi načrti in osnovami za to misel pridobiti.

6. februarja vršil se je 2. misijonski večer v isti dvorani. Preč. dr. Ortway je imel slavnostni govor. Plemenite gospe so prav nesebično sodelovale. Končno je imela govor gđ. Bayer in pokazala nekaj narodopisnih predmetov.

Dunaj. Ponedeljek, 6. februarja. Popoldne sestanek pospeševalcev v podružnici. Nadaljevanje tečaja od strani naše vrhovne voditeljice o „praktičnem misijonskem delovanju“.

Nedelja, 13. februarja. Dobro obiskan misijonski shod za otroke v veliki dvorani stavbno umetniškega društva. Sodalka iz Marija Sorga je kazala skioptične slike in o istih razpravljala. Naša vrhovna voditeljica zaključi sestanek.

Četrtek, 17. februarja. Večerni sestanek pospeševalcev. Naša vrhovna voditeljica razpravlja o predmetu „naloge pospeševalcev in pospeševalcic, pojasnjevati stališče Klaverjeve Družbe napram napravam za vzdrževanje sv. vere v domači deželi“, namreč, da prva naslednji ne dela nobene konkurence, ampak jo krepko podpira.

Dunaj. 5. marca. Misijonski govor v arhitektni dvorani za Poljake. Po uvodnici rektorja resurekcionistov, o. Kuklinskega, govori sodalka - Poljakinja o udeležbi Poljske pri svetovnem misijonu katoliške Cerkve.

6. marca. Popoldanski sestanek pospeševalcev v filijalki. Naša vrhovna voditeljica nadaljuje svoj propagandni tečaj, navaja in razpravlja vzroke, zakaj se posveti Družba sv. Petra Klaverja samo (!) za katoliške misijone v Afriki. Nato sledi posvetovanje.

8. marca. Posvetovalni sestanek predsednikov Marijinih družb v naši filijalki glede pospeševanja misijonskega gibanja med mladino. Reševala so se praktična vprašanja in ukrenili razni sklepi.

Brno. 18. februarja. Danes je dospela semkaj naša vrhovna voditeljica, ki jo je povabil visokočastiti gospod brnski škof, da ustanovi tukaj za naše podjetje trajno organizacijo. Kot prvi korak je bil v

nedeljo, 20. februarja, v dvorani društva rokodelskih pomočnikov velik misijonski shod za nemški del občinstva. O istem poroča obširneje „Moravsko-šleski list“ kot sledi: „Po uvodnih besedah gospođa kanonika Kupka, v katerem je pozdravil Nj. ekscelenco visokočastitega gospoda škofa grofa Huyn, pozval je grofico Ledóchowsko, vrhovno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja, da prične svoj govor. Ista govori o misijonski dolžnosti tudi med vojsko. Utemeljuje jo in krepko pobija nekaj običajnih ugovorov z namenom se tej dolžnosti odtegniti. Nato je imel besedo Nj. ekscelenca visokočast. gospod škof grof Huyn. Njegova srčna želja, pravi visoki govornik, se je danes s tem krasnim sestankom izpolnila. Že dolgo je želel, da se Družba sv. Petra Klaverja tudi v njegovi škofiji udomači. Navzoči, ki so dospeli v tako obilnem številu, so mu ugladili pot. Mnogim mogoče ni niti znano, kako visoko pomembnega obsega je ta shod. Isti, da, celo podjetje je sezidano na veliki besedi: verujem. Čim globlja in živejša bo naša vera, tem bolje bomo razumeli misijonsko misel; čim bolj se pa veri odtegujemo, tem bolj nam bo tudi misijonska misel tuja. Pomislimo vendar, kar smo danes v tem zares pretresljivem govoru slišali, videli in še bolj občutili — nesrečo tisoč in milijonov ljudi, ki živijo brez vere v Boga. Zares, veliko je delo, ki je določeno, poganskim zamorcem sv. vero posredovati. — Po tem zares krasnem pravem apostolskem govoru, ki ga moremo tu le slabo posneti, podeli Nj. ekscelenca škofovski blagoslov. Kratko sklepnico govori predsednik msgr. Kupka, nakar zakliče papežu in cesarju trikratni „Živio!“ s katerim so se pomešali klici vseh navzočih. S tem je bil v vsakem oziru zares krasni shod zaključen. Izmed udeležencev še posebno omenjamo: Nj. ekscelenca soproga deželnega glavarja grofica Serenyi, pred-

nica c. kr. društva plemkinj baronica Dücker, ekscelenca gospa Marija Stöger-Steiner, mestni župnik sv. Jakoba msgr. Riedl, čč. oo. evharistinci itd.

Nedelja, 27. februarja. Danes je bil v isti dvorani enak shod za Čehe. Tudi ta sestanek počasti z nagovorom Nj. ekscelenca visokočastiti gospod škof Huyn. Slavnostni govor je imel o. Jemelka, S. J., z Dunaja. Naša vrhovna voditeljica je imela pol polski, pol češki govor, katerega so navzoči z vidnim dopadenjem sprejeli. Predstavo in razlago skioptičnih slik je ljubeznivo prevzel predsednik gospod kanonik Kupka. Tudi ta shod je bil dobro obiskan. Med drugimi so bili navzoči: Nj. ekscelenca gospa grofica Serenyi, ekscelenca baronica Pracák, msgr. Pošpišil, in posebno veliko gospodov svetnih duhovnov.

V ponedeljek, 28. februarja, je imela naša vrhovna voditeljica govor za otroke v dvorani oo. evharistincev, sklican po vnetem katehetu o. Hycl. Naval je bil velikanski. Po govoru se zahvali gospod nadučitelj vrhovni voditeljici in izpodbuja otroke, naj si vzamejo k srcu, kar so slišali.

V torek, 29. februarja, in sredo, 1. marca, sta bili prvi seji češko-nemškega akcijskega komiteja, ki se je osnoval v Brnu za koristi Družbe. Msgr. Kupka je duhovni svetovalec prvega in mestni župnik Rauscher drugega.

Chur. 16. februarja krasen misijonski sestanek ob navzočnosti visokočastitega škofa Schmida pl. Grüneck. Naval ljudstva je bil velik. Govornik, preč. gospod Joye iz Basla, navdušuje duhovščino in ljudstvo potom skioptičnih slik, ki jih je predstavljal in razlagal, za vzvišeno misijonsko delo sv. Cerkve in govori še posebno za pospeševanje in podporo Družbe sv. Petra Klaverja.

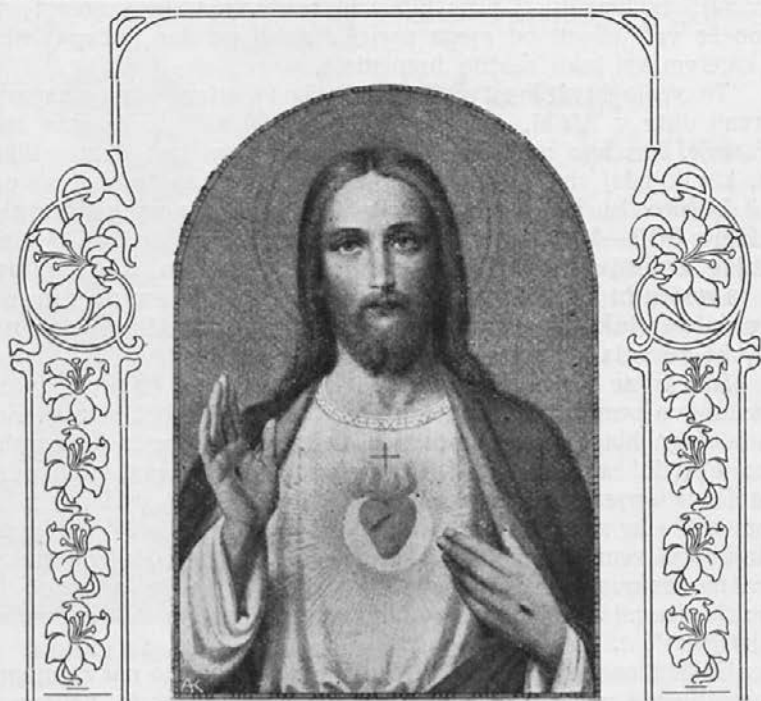
Popolni odpustek,

**ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja
meseca majnika.**

1. majnika, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Šopek presv. Srcu Jezusovemu.

Mesec junij je posebno posvečen presv. Srcu Jezusovemu; skrbimo torej, da ga zlasti ta mesec goreče častimo. Kako pa se najlepše časti presv. Srce Jezusovo? Gotovo mu bo najbolj ljubo, ako ga prav **srčno ljubimo**, ako se njegovih **dobrot živo spominjamo** in se mu zanje **hvaležne** izkazujemo. Ta naša ljubezen pa ne sme biti samo v srcu skrita, ne, močna mora biti tako, da se tudi v delih razodeva.

Strašna vojska je globoko ranila presv. Srce Jezusovo¹, ker je toliko delavcev, mašnikov in misijonarjev iztrgala iz njegovega vinograda. Že ob začetku vojske je moralo 3000 misijonarjev zapustiti svoje najbolj cvetoče misijone in se podati v vojsko. V Italiji so poklicali pod orožje 18000, na Francoskem 20000 mašnikov in redovnikov. Izmed teh jih je mnogo že padlo, mnogo pa jih je ujetih. Kolika izguba za našo sv. mater katoliško Cerkev! Samo mi Avstrijci smo še tako srečni, da našim duhovnikom ni treba hoditi v vojsko. To je velika milost, katero pa le premalo cenimo. Ali pa ni ravno presv. Srce Jezusovo ono, ki nam je dalo tako dobrega vladarja? Naša sveta dolžnost je tedaj, da se mu za to nezasluženo milost hvaležni izkažemo.

Oj, bodimo torej prav hvaležni presv. Srcu Jezusovemu, pa bomo še več milosti od njega prejeli, zlasti pa dar ljubega miru, po katerem vsi tako močno hrepenimo.

To svojo hvaležnost najbolj pokažemo s tem, da pomagamo reševati duše v Afriki, in ravno zdaj je najvažnejši čas za tako delovanje. Posebno mi Slovenci bi se morali pri tem delu odlikovati, ker do zdaj smo v tem oziru daleč zaostali za drugimi narodi.

Lahko bi se nabralo 170—200 kron v vsaki župniji, ki šteje 800—1000 duš, ko bi dal vsak župljan le 20 vin.; manjše župnije naj bi se združile po dve in dve skupaj. Na ta način bi se pomagalo ubogim misijonarjem do mnogih katehistov (tako se imenujejo črni učitelji krščanskega nauka, ki so misijonarjem neobhodno potrebni).

Ako bi se pri vseh katoličanih kakega mesta nabirali darovi za ustanovo seminarista, gotovo bi bilo 5000 kron brž skupaj. Koliko božjega blagoslova bi privabili nad dotična mesta ti zneski! Kako lep dokaz hvaležnosti in požrtvovalne ljubezni do presv. Srca Jezusovega bi bil to! Koliko tisoč in tisoč duš v Afriki bi se s tem rešilo in za krščanstvo pridobilo! Saj je prišel ljubi Jezus na to ubogo zemljo samo zato, da duše reši; v nepopisljivih mukah je za nje daroval svoje življenje in svojo kri in še umirajoč na križu je izrazil svojo gorečo željo za zveličanjem duš z besedo: „Žejen sem“...

Ublažujmo to žejo našega Gospoda in preskrbimo mu za njegov vinograd prav veliko duhovnikov in učiteljev, ki bodo neumorno in neutrudljivo pridobivali duše za nebesa. Ker nam je krvava vojska pobrala toliko tisoč misijonarjev in duhovnikov, je **nas katoličanov** dolžnost, skrbeti za **nove duhovnike**, za **nove misijonarje**.

Tukaj vsakdo lahko pomaga! Kdor ima mnogo, naj da mnogo! Kdor ima malo, naj da tudi od malega rad! Kdor nima nič, naj druge za to pridobi!

Ne čakajmo tako dolgo, da bi šele pri bledi luči mrtvaške sveče s strahom spoznali svojo slepoto; zdaj porabimo priložnost in **naložimo pri ljubem Bogu svoj denar na visoke obresti, ki jih bomo mogli tudi v večnost seboj vzeti.**

Koliko se žrtvuje v boju za **zemeljsko**, minljivo domovino! In mi katoličani, mi vojščaki Kristusovi, ki se borimo pod zastavo Jezusovo, mi naj bi bili nemarni v boju za **nebeško, večno domovino**?!
?

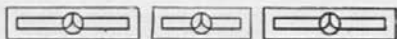
Ljubi bralci! Stopimo vsi v vojno hrabrih junakov Kristusovih in s svojimi molitvami in dobrimi deli ponudimo presv. Srcu Jezusovemu šopek lepo dišečih cvetlic, ki naj nikoli ne usahnejo!

Češčeno bodi, presveto Srce Jezusovo!

Katehist s svojim krščencem.

Vzdrževanje katehistov.

Za **vzdrževanje enega katehista** s celo družino v Afriki se rabi najmanj **200 K.** Katehist domačin je misijonarju neutrpnna pomoč. On pozna navade in običaje domačinov in njihov jezik ter uživa mnogokrat več zaupanja pri njih kot misijonar sam. On je svetovalec, tovariš in tolmač misijonarja. Brez njega bi dosegel misijonar mnogokrat prav malo; katehist poučuje zamorce v veronauku, pripravlja jih na sveti krst, in prav mnogokrat se mu nudi prilžnost, da krsti svoje domačine v smrtni nevarnosti. Zato pomeni vzdrževanje enega kate-

hista od strani misijona **spreobrnitev velikega števila duš ubogih zamorcev.**

Podpisani pošlje kot šopek presvetemu Srcu Jezusovemu prispevek K .....

za vzdrževanje katehistov.

Ime: .....

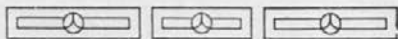
Natančen naslov: .....

(Prosimo obrnite.)

Novoposvečeni duhovnik Ivan Muswabuci
blagoslavija svojo mater.

Od dobrotnikov Klaverjeve Družbe
adoptirani zamorski duhovnik.

Ustanove za seminariste.

Za ustanovo enega seminarista je treba enkratni prispevek **5000 K** (isti se lahko plača tudi v obrokih). Ta vsota se nam zdi visoka; a pomislimo, da se s tem ne vzdrži samo en zamorski duhovnik, ampak mnogo; ko je en zamorec-seminarist dokončal svoje študije, stopi na njegovo mesto drugi, tretji itd. . . . **Koliko dobrega** stori dobrotnik s tako ustanovitvijo. Saj je po nazorih papeža Inocencija XI. **en urojeni** duhovnik toliko vreden kot spreobrnitev 50.000 nevernikov. Njegov vpliv na domačine je zelo velik in povzroča obile sadove k časti božji in zveličanju duš.

Vsak, tudi najmanjši dar za zgorajšnje namene sprejme vedno hvaležno **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana**, Pred škofijo 8, II. **Solnograd**, Dreifaltigkeitsgasse 12. **Trst**, via Sanità 14.

*Podpisani pošlje kot šopek presvetemu Srcu Jezusovemu
prispevek K .....*

za ustanovo seminarista.

Ime: .....

Natančen naslov: .....

6 K, M. Vidmar 2 K, F. Furlan 1 K, K. Premru 2 K, N. N. 1 K, A. Perušek 1 K, J. Perušek 40 v, A. Horvath nabrala 8 K, J. Lorbek 5 K, M. Guttermann 1 K, M. Vizi 40 v, J. Žnidarič 11 K, A. Kodrič 16 K, 60 v, E. Kocbek 50 v, M. Zupan 6 K, F. Mlakar 1 K, preč. g. župnik J. Bambič 2 K, A. Perušek 1 K, J. A. in J. Dovšak 3 K, F. M. in F. Marolt 1 K 60 v, † A. Žužek 1 K, M. in F. Kaltnekar 6 K, M. Zupančič 2 K, M. Čeh v dober namen 10 K, M. Brožič 1 K 40 v, N. Ogulin 40 v, T. Trampuš 20 v, N. N. 1 K, N. N. 2 K, M. Dovgan 10 v, N. N. v zahvalo za uslišano prošnjo 10 K, N. N. 1 K, F. Fakin 4 K, M. Kmet 50 v, J. Zupan 1 K, M. Keržič 9 K, J. Burgar 3 K, M. Blažič 2 K, P. Zupan 2 K, F. Rosulnik 1 K, M. Sodnik 1 K, N. Sršen 1 K, M. Mrše 1 K, F. M. in F. Pohleven 3 K, E. Leben 5 K, J. Drmel 20 v, F. Žleberger 3 K, M. Mevšek 1 K, N. N. 2 K, N. Polak 20 v, J. Sedej 1 K, A. Bahar 2 K, C. Zakotnik 2 K, Palovec 1 K, M. Hribernik 10 K, preč. g. J. Palir 10 K, M. Mandelic 1 K, M. Globočnik 2 K, M. Božič 1 K, L. Rajšp 2 K, N. Prašnikar 2 K, M. Peče 2 K 50 v, F. Germovnik 90 v, M. Tomel 8 K, M. Juhar 1 K 10 v, N. N. 1 K, E. Dolinšek 5 K, J. Korent 2 K 50 v, T. Gogala 5 K, P. Kavšček 1 K, J. Korošec 1 K, T. Taucer 50 v, F. Rahle nabral 26 K.

Za Klaverjev vinar: J. Pečolar nabral 4 K 20 v, G. Šturm nabral 9 K, M. Dovgan nabrala 3 K 54 v, nabrano v tobačni tovarni po: R. Sirca 34 K, po F. Končan 6 K 71 v, po J. Račić 8 K 60 v.

Za gobavce: Sedej A. 2 K, M. Š. 1 K, preč. g. župnik J. Bambič 2 K, N. N. 40 v, N. N. 44 v, A. Bahar 4 K.

Za „Otroško zvezo za Afriko“ je bilo nabranih 19 K 28 v. (Natančneje glej v „Zamorskem otroku“!)

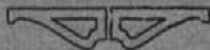
Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 10 K, je bilo nabrano po: L. Siladin 5 K 60 v, preč. g. župnik T. Dolenc 64 K, M. Bach 18 K, preč. g. St. Pacovsky 50 K, Kač 48 K, F. Predalič 2 K, A. Sedej 3 K, M. Žibret 7 K, A. Kot 6 K, A. Vidmar 35 K, T. Črček 18 K, M. Pušnik 34 K, Z. Vranič 29 K, A. Horvath 10 K, J. Očič 9 K, K. Borevkovič 10 K, č. Sestre milosrdnice 3 K, preč. župni urad Dol 30 K, Z. Felbinger 31 K, Ostoja Jell 37 K, S. Potočnik 4 K, I. Pohleven 39 K 10 v, veleč. g. kanonik I. Vuškovič 30 K, U. Brate 3 K, J. Žerovc 7 K, preč. g. župnik A. Kolar 84 K, G. Gregorec 30 K, M. Lovrenčič 64 K, M. Čeh 6 K, A. Zajdala 2 K, M. Dovgan 4 K, H. Trobina 6 K, J. Blažič 3 K, A. Štih 31 K, A. Kučar 34 K, M. Benedičič 2 K, M. Ferlan 10 K, A. Rajter 6 K, A. Ornig 10 K, M. Pletkošič 10 K, E. Fürich 8 K, preč. g. župnik F. Kraljevič 5 K, preč. župni urad Podzemelj 10 K 6 v, L. Rajšp 3 K, J. Peče 213 K, K. Jankovič 3 K, M. Bosnyak 12 K, A. Warmuth 10 K, R. Dular 18 K, L. Eržen 3 K, J. Petriček 3 K, M. Grebenc 2 K, M. Kaplan 2 K, A. Kušar 2 K, Zaplotnik 3 K, N. Polak 8 K, K. Ozebek 2 K, A. Z. 1 K, F. Nosan 2 K, M. Stefčić 10 K.

Za misijonsko zvezo: F. Zemme 50 v, J. Pečolar nabral 26 K 50 v, A. Sedej nabrala 9 K, C. Smigovec 33 K, K. Ozebek nabrala 4 K 50 v.

Za Klaverjevo družbo: Preč. g. župnik A. Šturm 10 K, A. Kobola 70 v.

Podporniški prispevki: F. Predalič 3 K, rodbina Jarc 8 K, preč. g. dr. Gnidovec 3 K 50 v, P. Kavčič 2 K, J. Koren 2 K, M. Luckmann 2 K, F. Zemme 2 K, M. Hrastnik 2 K, F. Pusovnik 2 K, preč. g. V. Kropivšek 2 K, F. Mlakar 2 K, K. Marn 2 K, U. Brate 2 K, preč. g. župnik J. Barle 7 K 50 v, preč. g. župnik Presečnik 5 K, S. Ažman 2 K.

Poslano v predmetih: M. Ferlan: perilo in oblačila; od † I. Kalk; od več oseb: rabljene znamke.

Kdo bi bil voljan izdelovati za afrikanke misijone rožne vence?

Kdor to razume, se mu nudi s tem lepa prilika, da stori uslugo ljubi Materi božji. Družba sv. Petra Klaverja rada pošlje gradivo v ta namen. Paziti je treba, da ne smejo biti rožni venci premajhni, ker jih nosijo zamorci okrog vratu; in da se ne rabi železna žica, ker zarjavi, temveč bakrena žica.

Pregled knjig iz peresa generalne voditeljice Družbe sv. Petra Klaverja grofice M. T. Ledóchowske.

==== **Pomoč za Afriko.** ====

Apostolstvo Marijinih kongregacij z ozirom na poganke misijone.

==== **Škapulir sužnja.** ====

Povest o srebrnjaku, ki bi bil rad šel v Afriko.

==== **Maričina grlica.** ====

Cena vsaki brošuri 10 vinarjev. Naroča se pod naslovom: **Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred** skofijo šte. 8, II. nadstropje; **Trst, via Sanità 14.**

Memento za umrle.

Kardinal Jeronim M. Gotti

prefekt svete kongregacije de Propaganda fide
umrl v Rimu, 19. marca ob 3.30 popoldne.

Cerkev izgubi s preminulim visokim cerkvenim knezom eno najsvetlejših opor, misijoni celega sveta neutrudno delujočo glavo, Družba sv. Petra Klaverja njej vedno dobrohotnega prednika in ljubeznivega svetovalca. Naj mu priprošnja tisočev in tisočev skoro izprosi blaženo uživanje božje.

- † Preč. o. **Payan**, lazarist z Južnega Madagaskarja, padel v bitki.
- † Čast. brat **Kuno Schimich**, umrl v Mariannahillu, 26. dec. 1915.
- † Čast. brat **Dominik Theunisson** od duhovnikov presv. Srca Jezusovega, umrl 1915 v misijonu Stanlei-Slapov.